

Sygn. akt I ACa 891/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Anna Kowacz-Braun SSA Teresa Rak (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. w W.**

przeciwko **J. Ł.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 12 marca 2015 r. sygn. akt IX GC 599/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Anna Kowacz-Braun SSA Jan Kremer SSA Teresa Rak

Sygn. akt I ACa 891/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. domagała się zasądzenia od pozwanego J. Ł. kwoty 77.682,39zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot z poszczególnych faktur oraz kosztów procesu.

Podawała, że na zamówienie pozwanego sprzedała mu towary, w tym za kwotę 153.582,07 zł, ujęte w fakturach : nr (...) z dnia 5.10.11r., nr (...) z dnia 27.10.11r. , nr (...) z dnia 28.11.11r., nr (...) z dnia 19.06.12r., nr (...) z dnia 2.08.12r.,

nr (...) z dnia 25.09.12r. Pozwany na poczet tych transakcji zapłacił tylko kwotę 20.636,90 zł, a nadto za zgodą powodowej spółki zwrócił jej część towaru, wystawiając fakturę nr (...) na kwotę 55.262,78 zł. Pozwana wierzytelność pozwanego z tej faktury potrąciła ze swoimi wymienionymi wierzytelnościami, a po potrąceniu do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem. Powód dochodzi należności z faktur nr (...), nr PL (...), nr (...), nr PL (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd powództwo uwzględnił.

Pozwany J. Ł. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty i domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów, zarzucając nieudowodnienie dochodzonego roszczenia. Zakwestionował istnienie roszczenia i jego wymagalność, a także istnienie stosunku prawnego, który zobowiązywałby pozwanego do świadczenia na rzecz strony powodowej. Zarzucił też ewentualną wadliwość wyliczenia dochodzonej kwoty. Zakwestionował też skuteczność potrącenia, twierdząc, że o ile strona powodowa mogła uznać swoje zobowiązanie wynikające z faktury, którą pozwany jej wystawił, to nie udowodniła zobowiązania pozwanego wobec siebie.

Zarzucił też pozwany, że nie zamawiał naprawy sprzętu, za którą strona powodowa wystawiła mu fakturę na kwotę 391,14zł oraz, że dochodzoną kwotę 9.210,24zł zapłacił kurierowi dostarczającemu towar.

Strona powodowa zaprzeczyła, by otrzymała kwotę 9.210,24zł, kurier zaś nie był umocowany do pobrania zapłaty za towar.

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2015 roku pozwany uznał roszczenie do kwoty 24.884,43zł. Przedstawił też swoje rozliczenie i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia z faktury nr (...), wystawionej na kwotę 24.636,90 zł. zaś co do faktury nr (...) na kwotę 50.860,84 zł podniósł, że należność wynosi 25.060,81 zł, bowiem pozwany zwrócił z niej towar za 739,23 zł, a strony ustnie umówiły się iż zapłata za niezwrócony z niej sprzęt będzie wynosiła 1/2 wartości faktury

Wyrokiem z dnia 12 marca 2015 roku Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 77 291,25 zł z ustawowymi odsetkami liczoną i od wskazanych kwot i dat, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej 7.502 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wyrokowi w pkt I, w zakresie kwoty 24.884,43 zł nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Rozstrzygnięcie wydał Sąd w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Od października 2011 roku strony współpracowały ze sobą. Pozwany kupował towary od strony powodowej i odsprzedawał je swoim klientom. Strony łączyło porozumienie ustne.

Strona powodowa wystawiła pozwanemu za nabyty towar faktury VAT:

- nr (...) z dnia 5.10.11r., na kwotę 50.860,84zł z terminem zapłaty do dnia 3.01.12r.,
- nr (...) z dnia 27.10.11r., na kwotę 24.636,90zł z terminem zapłaty do dnia 26.12.11r.,
- nr (...) z dnia 28.11.11r., na kwotę 54.347,17zł z terminem zapłaty do dnia 27.01.12r.,
- nr PL (...) z dnia 19.06.12r., na kwotę 9.210,24zł z terminem zapłaty do dnia 19.06.12r., płatną w Bank: N. Bank (...), konto (...),
- nr PL (...) z dnia 2.08.12r., w dwóch wersjach, tj. na kwotę 14.135,78zł, z terminem zapłaty do dnia 1.10.12r. i na kwotę 14.151,52zł z terminem zapłaty do dnia 1.10.12r.; obie wersje tej faktury były identyczne za wyjątkiem pozycji koszty transportu, gdzie w jednej podano kwotę 151,40zł, w drugiej kwotę 164,23zł.

W dniu 25.09.12r. strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...), na kwotę 391,14zł z terminem zapłaty do dnia 25.10.12r., za naprawę sprzętu dla W. W. (1). Była to naprawa pogwarancyjna zamówiona przez W. W., a pozwany jedynie przekazywał sprzęt do naprawy.

W piśmie z dnia 25 stycznia 2013 roku pozwany przedstawił rozliczenie na ten dzień i poinformował, że sprzęt został zinwentaryzowany na dzień 31.12.12r. i przygotowany do zwrotu. W żadnej korespondencji pozwany nie podnosił, że cena za sprzęt (...) powinna być obniżona o połowę, nie twierdził też, że faktura nr (...) została zapłacona.

Pismem z dnia 19 lutego 2013 roku powodowa spółka wezwała pozwanego do zapłaty należności z wszystkich faktur. Pozwany wyraził wówczas wolę podjęcia rozmów w przedmiocie rozliczeń i ustalenia ostatecznej kwoty jego zadłużenia i terminu zwrotu części sprzętu.

W dniu 2 lipca 2013 roku pozwany wystawił stronie powodowej fakturę VAT nr (...) na kwotę 55.262,78zł z terminem zapłaty do dnia 31.08.2013 roku, tytułem sprzedaży.

Pismem z dnia 21 października 2013 roku strona powodowa uwzględniając wpłaty dokonane przez pozwanego i potrącenie należności z faktury wystawionej przez pozwanego (...) wezwała go o zapłatę łącznie kwoty 77.682,39zł, ujmując w niej kwoty dochodzone pozwem. Pozwany w odpowiedzi wyraził gotowość rozliczenia, stwierdzając jednak, że żądana kwota nie zgadza się z jego wyliczeniami.

Pismem z dnia 26 listopada 2013 roku powodowa spółka oświadczyła pozwanemu o potrąceniu swoich wierzytelności z faktur wymienionych w uzasadnieniu pozwu z wierzytelnością pozwanego wobec powodowej spółki z tytułu sprzedaży opisaną w jego fakturze (...) i wezwała do zapłaty kwoty w wysokości dochodzonej pozwem.

Ustalił Sąd, że pozwany nie zapłacił stronie powodowej następujących kwot:

- 53.945,23 zł ceny z faktury nr (...),
- 9.210,24 zł ceny z faktury PL (...),
- 14.135,78 zł ceny z faktury (...).

Ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte zostały na dokumentach, które nie były kwestionowane przez strony. Oceniając zeznania stron wskazał Sąd, że zeznania strony powodowej nie wnoszą istotnych elementów do rozstrzygnięcia, natomiast zeznania pozwanego zasługują na wiarę tylko w takim zakresie, w jakim znajdują wsparcie w pozostałym materiale dowodowym. Co do faktury PL (...) pozwany podnosił, że zwrócił towar o wartości 739 zł, a resztę miał prawo zatrzymać za połowę ceny, rozliczona powinna więc być kwota 25.060,81zł. Co do należności z faktury PL (...) pozwany podniósł zarzut przedawnienia, a co do faktury PL (...) to do rozliczenia, po zwrocie części towaru pozostaje kwota 52.869,94zł. Za towar objęty fakturą PL (...), twierdził pozwany, że zapłacił kierowcy dostarczającemu towar. Nie kwestionował pozwany zakupu towaru ujętego w fakturze PL (...), negował jednakże zapłatę na tej podstawie, że otrzymał fakturę innej treści, niż przedstawił powód. Faktura różniła się kwotą za transport.

Nie podzielił Sąd poglądu, że z faktury PL (...) pozwany winien zapłacić tylko połowę ceny. Gdyby strony tak ustaliły, to już w korespondencji przedprocesowej pozwany by się z pewnością na to powoływał, a nie miało to miejsca. Nie podzielił też Sąd zarzutu przedawnienia zgłoszonego co do należności z faktury PL (...), co miało spowodować, że nie powinna być ona uwzględniana w rozliczeniu stron. Powołując się na przepis art. 502 kc Sąd Okręgowy stwierdził, że potrącenie jest wykluczone tylko wtedy gdy wierzytelność potrącającego przedawniła się zanim powstała wierzytelność wzajemna, co nie miało miejsca w niniejszym przypadku.

Zwrócił Sąd uwagę, że należności z tych faktur nie były objęte pozwem, jednakże należało się do nich odnieść, ponieważ pozwany prowadził swoje rozliczenie z uwzględnieniem tych faktur, a również strona powodowa, określając swoje żądanie uwzględniała je, ujmując w złożonym pozwanemu oświadczeniu o potrąceniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak było też podstaw do przyjęcia, że należność z faktury PL (...), wobec zwrotu przez pozwanego 4 sztuk towaru, winna wynosić kwotę 52.869,94 zł, a nie dochodzoną 53.945,23 zł, w sytuacji gdy pozwany ujął w swojej fakturze sprzedażowej wystawionej stronie powodowej zwracany towar, a nadto nie

wykazał, aby powołanych 4 sztuk towaru właśnie nie ujął w swojej fakturze. Co do faktury PL (...), w której wystąpiła różnica należności za transport, to strona powodowa dochodzi kwoty niższej niż wynikająca z faktury przedstawionej pozwanemu, stanowisko pozwanego, że nie jest obowiązany do jej zapłaty nie jest zatem uzasadnione. Nie podzielił Sąd poglądu, że pozwany zwolnił się z zobowiązania wynikającego ze sprzedaży ujętej w fakturze nr (...) poprzez zapłatę za towar do rąk kuriera. Nawet bowiem gdyby założyć, że taka zapłata miała miejsce, to pozwany nie wykazał, że była to osoba uprawniona do przyjęcia świadczenia. Strona powodowa zaś zaprzeczyła, by zapłatę otrzymała.

Na uwzględnienie natomiast zasługuje, że pozwany nie zamawiał naprawy sprzętu W. W. (1), a jego rola sprowadzała się do przekazania sprzętu do naprawy. Brak jest podstaw do przyjęcia, że to pozwany zamówił tę naprawę i że powinien za nią zapłacić.

Dokonując oceny prawnej, stwierdził Sąd, że strony związały się umowami sprzedaży na warunkach opisanych w fakturach wystawionych przez powodową spółkę pozwanemu, wymienionymi w pozwie, i w fakturze wystawionej przez pozwanego. Co do cen towarów nabytych przez pozwanego od powodowej spółki, uzasadnione jest ich przyjęcie według zapisów na fakturach. Pozwany nie wykazał, by strony umówiły się na niższe ceny.

Poza sporem też było, że koszty transportu obciążały pozwanego.

Powołując art. 535 kc regulujący umowę sprzedaży, wskazał Sąd, że strona powodowa jako sprzedawca wykonała swoje obowiązki, a w szczególności wydała pozwanemu przedmiot sprzedaży, opisany w fakturach nr (...), nr PL (...). Pozwany winien więc zapłacić cenę za towary ujęte w tychże fakturach oraz za niekwestionowany koszt transportu towaru ujęty w fakturze (...).

Zgromadzone dowody nie dają podstaw do przyjęcia, że pozwany zapłacił dochodzone ceny, że służy mu wobec nich zarzut przedawnienia, jak również, potrącenia. Nie można podzielić stanowiska pozwanego, z którego wynika z jego że strona powodowa dochodzi od pozwanego roszczeń umorzonych na skutek rozliczeń.

Strona powodowa wystawiła 6 faktur na łączną kwotę 153.582,07 zł. Uwzględniła, że na ich poczet pozwany zapłacił kwotę 20.636,90 zł, zatem pozostało do zapłaty 132.945,17 zł. Po potrąceniu wierzytelności powoda z wierzytelnością pozwanego w wysokości 55.262,78 zł do zapłaty wg powoda pozostało 77.682,39 zł. Wpłatę pozwanego i potrącenie strona powodowa zaliczyła na faktury PL (...) i PL (...), uznając je za rozliczone w całości oraz fakturę (...) w zakresie kwoty 401,94 zł, wzywając z tej ostatniej faktury o zapłatę reszty czyli 53.945,23zł oraz w całości kwot uwidoczonych w pozostałych fakturach. Pozwany nie wykazał, by oświadczenie o potrąceniu w odniesieniu do należności z faktury PL (...) wywarło skutek do kwoty 25.060,81zł, natomiast co do faktury PL (...) nie wywarło skutku z uwagi na przedawnienie tego roszczenia podniesione w procesie. Nie wykazał też, że zapłacił należność z faktury (...) i że nie jest obowiązany do zapłaty należności z faktury (...), a także że z faktury (...) do rozliczenia należało przyjąć kwotę 52.869,94zł. Rozliczenie strony powodowej było więc prawidłowe za wyjątkiem należności z faktury (...) (za naprawę sprzętu). Sąd uwzględnił więc powództwo za wyjątkiem kwoty 391,14zł dochodzonej z tytułu kosztów naprawy sprzętu.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia powołał Sąd art. 535k.c., art. 353 § 1 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. strona powodowa żądała odsetek po dniu wyznaczonym w fakturach jako dzień zapłaty, a zatem zgodnie z art. 481 k.c.

O kosztach postępowania między stronami Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. drugie k.p.c.

Ponieważ pozwany uznał roszczenie co do kwoty 24.884,43zł, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie uznanego roszczenia.

Apelację od wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w części co do kwoty 52.406,82 zł.

Zarzucił pozwany:

a/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- dokonaniu nieprawidłowych ustaleń w kwestii zasad współpracy handlowej pomiędzy stronami, a zwłaszcza w zakresie wynagrodzenia za możliwość nabycia przez pozwanego towaru używanego do celów demonstracyjnych za połowę określonej ceny wynikającej z faktury VAT nr (...),
- dokonaniu nieprawidłowych ustaleń w zakresie wysokości dochodzonego roszczenia polegających na oparciu się na fakturze VAT nr (...), której rzetelność i wiarygodność w świetle przepisów prawa jest wątpliwa ze względu na brak znamion identyczności egzemplarzy tej faktury,
- uznaniu za nieprawdziwe okoliczności dokonanej zapłaty za towar w sytuacji gdy całokształt okoliczności faktycznych wskazuje, iż zapłata taka została dokonana jeszcze przed dostawą towaru przez kuriera
- dokonaniu nieprawidłowych ustaleń polegających na nieuwzględnieniu faktu, że między stronami istniała zasada korygowania faktur, w przypadku pojawienia się zwrotu towarów i w efekcie braku obniżenia przez Sąd kwoty wynikającej z faktury nr (...),

b/ naruszenie prawa materialnego a to:

- art. 499 w zw. z art. 498 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż w przedmiotowej sprawie przyjęto za skuteczne oświadczenie o potrąceniu skierowane przez powódkę, w sytuacji gdy oświadczenie o potrąceniu było niedopuszczalne ze względu na brak podstaw i nieprawidłową wysokość wierzytelności przedstawionych do potrącenia,
- naruszenie art. 117 kc poprzez jego niezastosowanie wobec wierzytelności przedawnionej,

c/ naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 233 kpc poprzez odmowę uwzględnienia całości zeznań pozwanego, w sytuacji gdy jest to sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co z kolei skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych sprawy,
- art. 230 kpc poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie za ustalony fakt, iż strony umowy się, że w razie zatrzymanie produktów z faktury VAT nr (...) pozwany będzie obowiązany do zapłaty jedynie połowy kwoty z tej faktury, w sytuacji gdy powódka nie kwestionowała tej okoliczności, a całokształt okoliczności wskazywał, że kwestia ta powinna być uznana za udowodnioną, co z kolei skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych sprawy,
- art. 233 kpc poprzez przyznanie mocy dowodowej i uznanie za wiarygodną fakturę VAT nr (...) w sytuacji gdy zaszyły uzasadnione wątpliwości co do jej wiarygodności na gruncie przepisów prawa materialnego, co z kolei skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych sprawy,
- art. 233 kpc poprzez wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków z materiału dowodowego w postaci faktury VAT nr (...) i błędne ustalenie wysokości zobowiązania, co z kolei skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych sprawy.

Wniósł pozwany o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 52.406,82 zł i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego na uwzględnienie nie zasługuje.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów błędnych ustaleń faktycznych oraz naruszenia art. 233 kpc. Dopiero bowiem prawidłowo ustalony stan faktyczny poprzedzony niewadliwą oceną dowodów może stanowić podstawę do dokonania oceny prawnej.

Podnoszone zarzuty nie są uzasadnione. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, Sąd Apelacyjny je podziela i przyjmuje za własne. Wskazać należy, że sprzeczność istotnych ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Jeżeli natomiast sąd z określonego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać.

Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasad logiki i doświadczenia. Nie naruszył więc Sąd zasad oceny swobodnej. Zarzut naruszenia art. 233 kpc nie może zatem zostać uwzględniony. Skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak np. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r. II CKN 4/98 – niepublikowane).

Odnosząc się do poszczególnych kwestii, wskazać należy, że odnośnie sprzętu, który jakoby miał być użyty do celów demonstracyjnych, a który wg pozwanego miał być mu następnie zbyty za połowę ceny, to na tę okoliczność Sąd dysponował tylko twierdzeniami pozwanego. To pozwany powoływał się na okoliczność, że cena sprzętu była niższa niż to wynikało z faktury wystawionej przez stronę powodową, a zatem na nim spoczywał obowiązek dowodzenia. Poza zaprezentowanym stanowiskiem i własnymi zeznaniami pozwany żadnych innych dowodów nie zawnioskował, co nie jest wystarczające w sytuacji gdy stanowisko powoda jest odmienne i potwierdzone wystawioną fakturą. Pozwany otrzymał od strony powodowej fakturę za zakup tego sprzętu, zatem o ile kwota na fakturze nie była zgodna z ustaleniami stron winien był pozwany domagać się korekty faktury, co nie miało miejsca, a w każdym razie pozwany takiego twierdzenia nie podnosił. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy tę okoliczność podnoszoną przez pozwanego uznał za nie wykazaną. Nie podziela Sąd twierdzenia pozwanego, że powód okoliczność tę przyznał, sam bowiem fakt, że dochodzi całości kwoty z faktury i obstaje przy swoim stanowisku przeczy twierdzeniu, że strona pozwana przyznała okoliczności podnoszone przez pozwanego.

Odnosnie faktury (...) pozwany twierdził, że należność z niej wynikającą uregulował kurierowi. Nie kwestionował pozwany, że wymieniony w tej fakturze towar zakupił i został mu dostarczony. Ciężar wykazania, że świadczenie zostało spełnione spoczywa na dłużniku, to zatem pozwany powinien wykazać, że zapłacił za zakupiony towar. Co do zasady świadczenie powinno być spełnione do rąk osoby uprawnionej. Zgodnie zaś z art. 452 kc jeśli świadczenie zostało spełnione do rąk osoby nie uprawnionej do jego przyjęcia, a przyjęcie świadczenia nie zostało potwierdzone przez wierzyciela, dłużnik jest zwolniony w takim zakresie, w jakim wierzyciel ze świadczenia skorzystał. Obowiązkiem więc dłużnika – pozwanego było wykazanie, że albo osoba, której zapłacił była uprawniona do przyjęcia zapłaty, albo przekazana kurierowi kwota dotarła do wierzyciela – powoda. Pozwany zaś poza twierdzeniem, że zapłacił kurierowi żadnych innych dowodów na tę okoliczność nie powoływał. Nie wykazał też pozwany, że kurier był osobą uprawnioną do przyjęcia świadczenia. Z pewnością okoliczność ta nie wynika z dokumentu faktury, a wręcz przeciwnie na fakturze jest numer rachunku, na który należy dokonać zapłaty. Jest zaś oczywiste, że gdyby zapłata nastąpiła na rachunek bankowy strony powodowej, to pozwany nie miałby problemu z wykazaniem spełnienia świadczenia. W sytuacji zatem gdy powód przeczy zapłacie należy uznać, że pozwany nie zwolnił się z zobowiązania objętego wymienioną fakturą. Zwrócić też należy uwagę, że w apelacji pozwany podnosi, że zapłata została dokonana przed dostawą towaru przez kuriera, co pozostaje w sprzeczności z wcześniejszymi twierdzeniami o zapłacie do rąk kuriera, co tym bardziej czyni twierdzenia pozwanego niewiarygodnymi.

Co do faktury VAT nr (...) pozwany zarzucał nieidentyczność egzemplarzy. Rzeczywiście ujawniono różnicę w kwocie kosztów transportu, jednakże tego rodzaju uchybienie nie może samo w sobie prowadzić do wniosku, że należność z tej faktury nie podlega zapłacie. Zwłaszcza, że pozwany nie przeczył dokonaniu zakupu towaru w niej wyszczególnionego i jego otrzymaniu. Oczywistym więc jest, że za towar powinien zapłacić. Co więcej rozbieżność można było wyjaśnić, a powód dochodzi kwoty obejmującej niższe koszty transportu.

Sąd nie kwestionuje, że strony stosowały zasadę korygowania faktur, jednakże pozwany nie wykazał, by miało to miejsce odnośnie faktur będących przedmiotem oceny w niniejszej sprawie. Nie przedstawił bowiem żadnej skorygowanej faktury z powodu zwrotu towaru. Pozwany rzeczywiście zwrócił część zakupionego u strony powodowej towaru, jednakże dla dokonania jego rozliczenia nie żądał korekty faktur wystawionych przez powoda, ale sam wystawił fakturę obciążającą powoda zapłatą na jego rzecz za zwrócony towar. Nie wykazał więc pozwany, że należność z faktury (...) powinna być skorygowana i obniżona o kwotę odpowiadającą zwróconemu towarowi i by towar zwrócony a objęty tą fakturą nie został uwzględniony w fakturze wystawionej przez pozwanego.

Podsumowując, pozwany nie wykazał, by w jakiegokolwiek części, ponad to co wyliczył powód zapłacił za zakupiony towar. Ostatecznie więc prawidłowe jest ustalenie Sadu pierwszej instancji, że pozwany nie zapłacił stronie powodowej następujących kwot:

- 53.945,23 zł ceny z faktury nr (...),

- 9.210,24 zł ceny z faktury PL (...),

- 14.135,78 zł ceny z faktury (...).

Niezasadne są też podnoszone przez pozwanego zarzuty naruszenia prawa materialnego, a to art. 499 w zw. z art. 498 kc i 117 kc.

Pozwany po zwrocie towaru obciążył powoda kwotą 55.262,78 zł, wystawiając w dniu 2 lipca 2013 roku fakturę. Należności tej powodowa spółka nie kwestionowała i złożyła pozwanemu oświadczenie z dnia 26 listopada 2013 roku o potrąceniu swoich wierzytelności z wierzytelnością powoda i wzywając go do zapłaty pozostałej kwoty czyli 77.682,39 zł. Analiza rozliczenia powoda prowadzi do wniosku, że z wierzytelnością pozwanego powód potrącił swoje wierzytelności objęte fakturami (...) rozliczając je w całości oraz z faktury (...) kwotę 401,94 zł. Powód uprawniony był do dokonania potrącenia również co do dwóch pierwszych wymienionych faktur mimo, że rzeczywiście w dacie złożenia oświadczenia o potrąceniu minął już 2 letni wynikający z art. 554 kc termin przedawnienia liczony od daty wystawienia faktury. Zwrócić bowiem należy uwagę, że zgodnie z art. 502 kc wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili gdy potrącenie stało się możliwe przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Faktura (...) wystawiona została 5 października 2011 roku, termin płatności określono na 3 stycznia 2012 roku, faktura (...) nosi datę 27 października 2011 roku, a termin płatności w niej określony to 26 grudnia 2011 roku. Pozwany swoją fakturę wystawił w dniu 2 lipca 2013 roku, zatem od tego momentu potrącenie stało się możliwe, w tej dacie zaś należności powoda z pewnością nie były jeszcze przedawnione. Co więcej, biorąc pod uwagę określone w fakturach terminy płatności nie były one także przedawnione w dacie złożenia oświadczenia o potrąceniu. Prawidłowo więc zastosował Sąd przepisy o potrąceniu. Potrącenie dokonane przez powodową spółkę było skuteczne i spowodowało wzajemne umorzenie wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej czyli wierzytelności pozwanego w kwocie 55.262,78 zł. Słusznie zatem Sąd nie zastosował art. 117 kc.

Zatem po dokonaniu potrącenia do zapłaty pozostała kwota 53.945,23 zł z faktury (...), 9.210,24 zł z faktury (...) i 14.135,78 zł z faktury (...) czyli łącznie 77.291,25 zł, taką też kwotę zgodnie z art. 535 winien pozwany zapłacić stronie powodowej za zakupiony od niej towar.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację pozwanego oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.